A°. 1841. N°. 16.

DONDERDAG DEN 25sten FEBRUARIJ.

JE MAINTIENDRAI

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 24 Februaarij 1841.*

Bij resolutie van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal, dd. 20sten dezer maand, No. 235, zijn op verzoek van de Weduwe S. J. CONTENT, geboren PRINS, aan den minderjarigen ABRAHAM SIMON CONTENT, geboren op den 17den October 1819, verleend, *BRIEVEN VAN MEERDERJARIGHEID.*

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 22 Februarij 1841.*

(7999) Op heden is aanteekening gedaan van het voorgenomen vertrek uit deze Colonie van:

ANN DE JONGH. — En
ELISABETH DE JONGH.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Militair Bureau.

PARAMARIBO, *den 23 Februarij 1841.*

Door Zijne Excellentie den Heer Schout bij Nacht, Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, is bij Gouvernements-Order van heden, No. 41, aan den Sergeant Majoor *titulair*, A. D. CHARLOUIS, dienende bij de Kompagnie Koloniale Guides, onder nadere approbatie van Hooger hand, toegekend de rang van *Tweede Luitenant bij dat Wapen*, om bij de Administratie der Troepen te blijven fungeren.

De Kapitein Adjudant,
F. C. COBLIJN.

SCHEEPS-TIJDINGEN.

BINNENGEKOMEN.

Den 20sten dezer, de Nd. Am. Brik *Garnet*, Kapt. H. Hodge, van Boston, hebbende 21 dagen reis.

Idem, de Nd. Am. Brik *Marsa Soit*, Kapt. Thomas Trott, van Boston, hebbende 26 dagen reis.

Den 21sten, de Nd. Am. Brik *Clara Fisher*, Kapt. J. G. Mrimford, van New-Beren, hebbende 39 dagen reis.

Den 22sten, de Nd. Am. Brik *Sara Ann*, Kapt. W. C. Herrik, van Welmington, hebbende 22 dagen reis.

Idem, de Engelsche Schoener *Robert Haynes*, Kapt. J. Blackgrove, van Demerarij, hebbende 8 dagen reis; Passagier: de Heer S. M. Bromet.

UITGEKLAARD.

Den 23sten, het Schip *West Indien*, Kapt. J. J. Boon, naar Amsterdam; lading: 455 vaten Suiker, 48 balen schoone- en 21 dito vuile Katoen, 1835 pond oud Lood, 72 dito oud Tin en 1450 dito oud Koper. — Passagiers: de Heer Peter Boije Junge, Echtgenoot en vijf Kinderen en den minderjarigen . . Jacobs.

(In het Neder district *Nickerie.*)

Den 22sten Januarij, het Schip *Henriette*, Kapt. J. C. Willems, naar Amsterdam; lading: 294 vaten Suiker, 10 balen heele- en 7 dito gebroken Koffij en 10 vaten Rum.

Den 4den Februarij, het Schip Margaretha, Kapt H. M. Koster, naar Rotterdam; lading: 198 vaten Suiker en 17 balen schoone Katoen.

*** Volgens berigten zou kapt. Jorgens, voerende het Schip *Pieter Eduard*, den 21e. Februarij, Nickerie verlaten; — aan boord was alles wel.

ADVERTISSEMENTEN.

De Administrateur van Financien, zal op aanstaande Vrijdag den 26sten dezer, des morgens ten *negen* ure, door den Vendumeester M. A. KEIJSER, voor AFBRAAK doen verkoopen:

EEN *LOOTS*, GEDEELTELIJK MET *TIGCHELS* GEDEKT,

staande achter het Nieuwe Gebouw naast het Geregtshof.

Paramaribo den 23 Februarij 1841.

De Administrateur voornoemd,
CH. LEERS.

Bekendmaking.

De GODSDIENSTOEFENING bij de *Engelsche Episcopaalsche Kerk*, zal op ZONDAG den 28sten dezer, des morgens ten *negen* uren, gehouden worden.

Paramaribo den 16 Februarij 1841.

(8013) In de vroegen morgen van Woensdag den 17den dezer, overleed alhier, mijne geliefde jongste Dochter MIETJE CHRISTINA JOHANNA COUPIJN, in den ouderdom van 37 jaren en 5 maanden.

Geve van dit voor mij droevig sterfgeval aan Vrienden en Bekenden kennis.

Paramaribo den 23 Februarij 1841.

G. D. BRUIJNSBURG.

(8009) Heden overleed alhier, tot ons innig leedwezen, na een langdurig lijden, in den ouderdom van 36 jaren en 7 dagen onze waarde Vriend CAROLUS MARTINUS ENGERT Dz.

Strekkende deze tot kennisgeving aan overige Vrienden.

Paramaribo den 22 Februarij 1841.

C. L. H. WOLFF.
Mede voor mijnen afwezigen Broeder
J. C. WOLFF.

D. J. SANCHES

(8010) verzoekt al de genen die iets van hem te pretenderen hebben, zulks te komen ontvangen, verzoekt tevens voor de *LAATSE MAAL* zijne Debiteuren hun verschuldigde te komen aanzuiveren, ten einde na zijn vertrek alle openstaande rekening door zijne Gemagtigde ter vervolging zal worden overgegeven.

(8012) VERMIST sedert eenige dagen: eene *KOE*, *zwart* van kleur, de staart een weinig afgekort; met derzelver *KALF*, zijnde een BULLETJE (*bruinkleurig*); — die eenige aanwijzing nopens dezelve ter dezer Drukkerij kan doen zal eene *genereuse* belooning genieten.

Mengelwerk.

DE GEKWETSEN OP HET SLAGVELD.

Op den dag van een' der bloedige veldslagen, die den vrede van Tilsit ten jare 1806 voorafgingen, werden bij de gedurig herhaalde aanvallen van een regement Pruissische Cavallerie op een vast gesloten vierhoek van een regement Fransche infanterie van weerskanten vele menschen gedood en gekwetst. Door een vleugelzwenking, die de Fransche opperbevelhebber liet ten uitvoer brengen, kreeg de slagorde dienvolgens eene merkelijke verandering, het slagveld, dat uren lang het bloed van zoo menig dapper man gedrenkt had, werd allengskens verlaten, en eerst tegen den avond sloeg het akelig uur der beslissing.

Digt bij elkander lagen, van vele dooden omgeven, een Fransch sergeant en een jong Pruissisch officier. De eerste, reeds een man op jaren, was in den schouder getroffen en met een' sabelhouw aan het hoofd gekwetst; den officier had een geweerkogel, zoo het scheen, de linkerkuit meestal afgereten, en een tweede den linker bovenarm, nogtans minder gevaarlijk, gekwetst. Beide hadden veel bloed verloren, en dit had hunne krachten dermate uitgeput, dat zij in onmagt gevallen waren; en zoo konden zij wel een paar uren naast elkander gelegen hebben, zonder dat de een den ander bemerkte. Eindelijk trok het zacht gekreun, dat van den jongman scheen te komen, de aandacht van den sergeant.

Reeds in meer dan twintig veldslagen, die hij van jongs af bijgewoond had, dikwijls gekwetst, en met al het treurige, wat er bij voorvalt, gemeenzaam, oordeelde de krijgsman, die vol likteekens was, dat zijn jonge ongeluksgenoot veeligt meer bedwelmd geweest, dan beschadigd was, en riep hem overluid aan, om, ware het mogelijk, hem te nopen, het een of ander ter verbetering van zijnen toestand te doen, eer de avond en de nacht inviel. Het duurde lang, eer de officier eenig verstaanbaar geluid gaf, maar des te duidelijker liet hij zijne klaagtoonen en wel op eene hartverscheurende wijze hooren.

De sergeant, uit de omstreken van Dijon, was in zijne jeugd meestal in den Elsas geweest, sprak Duitsch genoeg, om zich te doen verstaan, en riep, daar zulks tot hiertoe slechts in de Fransche taal geschied was, den officier, door wien hij meende niet verstaan te zijn, in het duitsch toe: dat hij zich, wanneer het zijn toestand hem eenigzins toeliet, zoude oprigten; dat zulke gekwetsen, als hij, dan eerder zouden worden opgemerkt door de genen, die — om hun hulp te verleenen — afgezonden mogten zijn en dat hij dan eerder verbonden en gered kon worden.

Nog was echter de jonge officier te zeer afgemat, om iets te kunnen antwoorden; doch dat hij de woorden, die tot hem gesproken waren, verstaan moest hebben, dit kon men opmaken uit zijne bewegingen met de handen en het hoofd. Stil en

neengezonken lag hij dan weder eene geruime poos, zonder iets anders uit te brengen, dan nu en dan een pijnlijk geluid. De avond begon te vallen, het werd koel, het krijgsgewoel en de donder der kanonnen werd al gedurig verder en verder gehoord, en zweeg eindelijk geheel en al. Er ontstond eene diepe stilte.

Toen zeide de officier bij zich zelven: »O moeder, — lieve moeder, zal ik u wel ooit wederzien!"

Stil en met groote moeite hief de sergeant het bloedende hoofd een weinig op en zeide: »Houd moed, dappere krijgskameraad, voor u zal de dag van heden niet de laatste dag zijn, dat gij in het gevecht komt." — »Ik dank u voor den troost," hernam de officier; »maar ik lijd te veel pijn, dan dat ik er niet alras voor zal moeten bezwijken." — »De mensch," hervatte de sergeant, »kan ongeloofelijk veel verdragen. Ik heb bij Austerlitz vier en twintig uren lang zwaar gekwetst op het slagveld gelegen, eer men mij te hulp kon komen, — en evenwel genas ik, en was tot heden toe nog vlug en opgeruimd." Daarop herhaalde hij den raad, dien hij te voren reeds aan den officier gegeven had.

Toen eindelijk de nacht inviel, en men van weerszijden lang gezwegen had, zeide de sergeant verder: »Ik ben zwaar — zeer zwaar getroffen, anders zou ik u gaarne bijstaan, maar zoo het u mogelijk is, kom dan wat nader bij mij neem mijn' kapot van den ransel en wikkel u daarin. De nacht is lang en wordt koel. Ook is in mijn' veldflesch nog een laafdrank, neem hem, en verkwik u daarmede, zoo goed gij kunt."

»Neen, brave man." zeide de officier, »ik wil u niet van datgeen berooven, wat gij zelf zoo noodig hebt. Het is waar, dat eene kille huivering mijne leden begint te bevangen, en mijne tong droog van den dorst is, maar het zij verre van mij, dat ik u het eenigste zou onttrekken, wat gij in den hoogsten nood behoeft."

»Ik heb niets meer noodig," hernam de sergeant bedaard. »Mijn lot is beslist. Nog eenige uren veelligt deze felle pijn. dan ben ik vrij. Maar gij zijt nog jong - hebt eene moeder - - kunt nog eens tot een' hoogen rang opklimmen, omdat gij dapper zijt. Behoud uw veelbeloovend leven. Buk nader, — hier is de flesch, hier de kapot — neem, neem ze! Eer de bede van een' bejaarden krijgsmakker, — van een' stervende — neem ze!"

De officier beproefde nader te komen, het gelukte onder vele onuitsprekelijke pijnen; de dorst kwelde hem echter niet minder; en toen hij van de koude klappertandde, schoof de sergeant met groote moeite de kapot naar hem toe. Nader gekomen, spraken de beide vriendelijke vijanden nog over vele dingen, en noemden elkanders stand en naam. Doch langzamerhand kwamen er chirurgijns en allerlei helpers met berriën en ligte veldwagens; laadden de gekwetsen er op, en bragten hen, den eenen hier, den anderen daarheen, naar het veldhospitaal.

De overwinning had de legers der bondgenooten ten jare 1814 in de landstreek van Dijon gebragt. Als majoor van een regement Ulanen rukte dezelfde officier, dien de grootmoedige sergeant eens zoo getrouw had bijgestaan, met eene voorhoede in een Fransch dorp binnen. Daar het reeds nacht was, vraagde hij om een nachtkwartier voor zich en zijne manschappen, en tevens ook tegens 's anderendaags morgens vroeg een' geschikten wegwijzer, om hem naar eene niet zeer ver gelegene stad te brengen. De maire van het dorp kon de majoor niet regt verstaan, maar hem echter zoo veel te kennen geven, dat hij zijn broeder wilde roepen, die Duitsch sprak. Deze kwam, een lang mager man, eenen doek stijf om het hoofd gebonden. Hij verzocht den majoor, dit niet kwalijk te nemen, want dat eene zware wond, eens in den oorlog gekregen, hem altijd nog noodzaakte, zijn hoofd goed te bedekken. Vervolgens verzocht hij den vreemden bevelhebber, hem opening van zijne bevelen te geven.

»Niet hier voor de deur," zeide de majoor, »breng mij in eene kamer" steeg van zijn paard af, volgde den invaliden krijgsman en deszelfs broeder in hun vertrek, beschouwde den eersten naauwkeurig, greep plotseling zijne beide handen, riep hem bij zijn' naam, drukte hem vurig aan zijne borst, en vroeg: »Kent gij mij nog?" Verwonderd zag de invalide den majoor aan, deed twijfelachtige vragen, maar werd — toen de ander hem gulhartig vroeg — kent gij den jonge officier niet meer, wien gij, dappere man van eer, uwe veldflesch en uwen mantel opdrongt, toen wij beide op den avond na den slag zwaar gekwetst naast elkander lagen? — weldra door de innigste vreugde getroffen. »Ja, ja!" riep hij uit, »en God zij gedankt, »die mijne voorspelling waar gemaakt heeft! Gij leeft, gij zijt tot eer en aanzien opgeklommen!" Groot en innig was de wederzijdsche vreugde des wederziens, en tot laat in den nacht werd van datgene verteld, wat ieder van hen sedert den noodlottigen slag geleden en beleefd had — Ten tweeden male toefden deelnemend deze vriendelijke vijanden bij elkander.

Reeds 's andendaags deed de wakkere majoor een gedeelte zijner schuld aan de dankbaarheid af daardoor dat hij aan eene bende Kozakken, die op een' strooptogt uit waren, verbood, in het dorp te plunderen, en den maire en andere inwoners het hun geroofde en den plunderaars weder afgenomene slagtvee teruggaf; en in den loop der naderhand plaats hebbende gebeurtenissen, toen hij een' tijd lang in dien omtrek stond, werd hij meer dan eens de beschermer en redder van zijn' weldoener en deszelfs gezin, in gevaren en bij gewelddadigheden van vreemde krijgsbenden.

DE TUDAS, EEN TOT HIERTOE ONBEKENDE MENSCHENSTAM BIJ DE RIVIER DEN GANGES IN INDIE.

De blaauwe bergen maken den kern van de *Ghauts*, die het Indische schiereiland van het noorden naar het zuiden doorloopen. De voet dier blaauwe bergen is aan den eenen kant door digte bosschen, en aan den anderen door twee rivieren, die in hare zamenvloeijing den *Bhavani* vormen, omgeven. Slechts 50 Engelsche mijlen van de zee verwijderd, hebben deze bergbewoners het genot van de passaatwinden der beide kusten en daardoor eene gematigde temperatuur. Overal wisselen heuvelen, dalen en moerassen met elkander af. De kleine heuvels prijken met fraaije witte gebouwen, en zijn dikwijls door hooge boomen belommerd, die in de verte naar bosschen gelijken. Wederom andere heuvelen zijn met bloemrijke tapijten van grazige weiden bedekt. Allerlei fraaije bloemen versieren de bosschen, en de beken zijn door wilde rozen en jasmin omgeven. Aan aardbeziën en andere liefelijke vruchten is er overvloed. Dit gansche natuurtooneel wordt door een groot bergmeer verfraaid. — De oorspronkelijke bewoners van dit bergachtig land noemen zich *Tudas*; zij zijn lang en kloek van gestalte, hebben een open, sprekend gelaat, en gelijken niet naar hunne naburen. Zij gaan altijd blootshoofd en barrevoets, laten het haar groeijen, hebben groote, volle, sprekende oogen, romeinsche neuzen, fijne wezenstrekken, een fraai gevormd gelaat; een' ernstigen oogopslag, maar worden weldra vriendelijk en opgeruimd. De ooren zijn met gouden, de handen met zilveren ringen, de hals met gouden kettingen versierd. Even als de oude romeinen kleeden zij zich met eene tunica, die boven de heupen door een' gordel zamen gehouden wordt, en met een' mantel, die den linker, somwijlen den regter arm onbedekt laat. Zij slaan hem, even als de Spanjaarden over den linker schouder, en zij bedekken er zich zoo wel bij nacht mede als bij dag. Wapenen ter verdediging dragen zij niet, maar slechts een' dunnen herderstaf. De vrouwen zijn insgelijks lang van gestalte, maar helderder en zachter van gelaat; het gitzwarte haar kronkelt zich sierlijk om hals en schouderen. Zij dragen halsbanden van gevlochten haar of zwarte draden met zilveren sloten; er zijn snoeren van parelen of mosselen aan vast gemaakt, en hangen tusschen de schouderen naar beneden. Over de ellebogen dragen zij koperen en aan den arm en aan de vingers zilveren ringen, om de heupen een' gordel van zilveren of koperen kettingwerk. Dare mantels zijn als die der mannen, behalve dat zij er zich geheel mede bedekken. — Dit opgeruimde verstandige volk woont niet in steden en dorpen, maar met hunne huisgezinnen in langwerpige hutten, die zij verlaten, wanneer zij met hun hoornvee (ander vee hebben zij niet) in de bergen vertrekken. De vrouwen dragen zorg voor de huishouding, zuiveren en malen het koorn, en versieren de zoomen der mantels. Moeijelijker huiswerk, onder anderen het melken is den mannen opgedragen. Als het vee 's avonds in stal is, wordt het door het gansche gezin met eene buiging begroet, zoo ook de aangestokene lamp; daarna gaat men slapen. Men heeft hier allen eerbied voor den eigendom van anderen; de woningen zijn altijd onbewaakt, en men houdt zelfs geene honden. Aan de waarheid is een tempel gewijd. 's Morgens bidt men de opgaande zon aan, en men gelooft aan eene hoogere wereld na het afscheiden van de tegenwoordige. Met de leer van BUDDHA of MAHOMED heeft hunne godsdienst niets gemeen. Het melkhuis, zeer zorgvuldig gebouwd, en als heilig geacht, is tevens de tempel van het huisgezin. Zij hebben heilige wouden, genaamd *Teriri*, waarin Priesters en andere personen, die hen behulpzaam zijn, de dienst verrigten. Zulk een Priester (*Polaul*) is zoo heilig, dat geen Tuda buiten noodzaak hem durft naderen. Gedurende zijne ambtsverrigting moet hij allen omgang met de wereld en het vrouwelijk geslacht ten eenemale verzaken, maar hij kan zijn ambt nederleggen zoodra hij wil. Tot ieder heilig woud behoort als gift een gedeelte koeijen, wier melk deels tot onderhoud voor de Priesters, deels tot het dagelijks wasschen der heilige klok dient; voor het overige schijnen er geene afgodsbeelden voorhanden te zijn.

De taal der Tuda's is van alle de overige Aziatische onderscheiden, en zeer moeijelijk te leeren. Letterschrift heeft men bij hen nog niet opgemerkt.

In de zeden en gebruiken heerscht veel zeldzaams. Zoo het schijnt, kan een vader zijne dochter aan meer dan een' man tegelijk uithuwelijken, en ontvangt dan van elk een' buffel. Benevens deze mannen, mag de vrouw met toestemming der mannen, die zelden geweigerd wordt, ook nog bijzondere minnaars toelaten. De man kan slechts met eene vrouw trouwen, maar als minnaar met meer dan eene gemeenschap hebben.

Wanneer de Tuda's bidden, zien zij naar den hemel en steken de regterhand omhoog. — Bij de lijkplegtigheden wordt eene soort van stierengevecht gehouden. Jonge lieden springen op de stieren, grijpen ze bij de horens, en zoeken zich zoo vast te houden, onderwijl anderen met slaan en schreeuwen de dieren wild zoeken te maken. Ook worden er stieren geofferd. Met den overledene verbrandt men diens boog, pijlen en andere gereedschappen. De plegtigheid wordt besloten door een' gastmaal, een' algemeenen dans, en door spelen; al hetwelk verscheidene dagen duurt. — Sedert eenigen tijd heeft de Britsche regering scholen onder de Tuda's opgerigt, en zoo 't schijnt, met een gelukkig gevolg. — Uit dit laatste kan men eenigermate zien, dat de invloed der Engelschen ook op dat volk niet gering is, en dat zij MEHEMED-ALI, aan wiens heerschappij men weet dat dit volk thans met geheel *Syrië* onderworpen is, — veel kwaad kunnen doen, bijaldien zij niet met hem zijn.

Te PARAMARIBO, *bij* J. J. ENGELBRECHT.